

Kterak se oslíkovi dostalo královské pocty

Rožnov, Střítež: 14.4.2019

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 19, 28 – 40

Text: Mt 21, 7 *Přivedli oslící i oslátka, položili na ně pláště a on se na ně posadil.*

Dnešní kázání jsem nazval: „Kterak se oslíkovi dostalo královské pocty.“ Před tisíci a tisíci lety (to je dohromady dva tisíce) existovala v Izraeli vesnice, která se jmenovala Betfage. Dnes už tam ta vesnice není a nikdo už neví, kde přesně byla, ale v Bibli se o ní píše, že ležela někde na Olivové hoře. Olivová hora je blízko Jeruzaléma a pěstovaly se na ní olivy, z nichž se vyráběl výborný olej. Ale v Betfage, tam pěstovali fíky. Tak se ta vesnice aspoň jmenovala – Betfage – tedy „místo mladých fíků“. Na kraji této malé vesničky se pásla oslice s mladým oslátkem. Byla přivázaná u plotu jednoho domu a oslátka bylo při ní. Jejich majitelé, jak se později ukázalo, věřili v Pána Boha a na slovo ho poslouchali. Když Pán potřeboval, aby vykonali jeho vůli, ochotně Pánu Bohu sloužili. Tito lidé byli židé. A židé měli Pána Boha v takové úctě, že ani neříkali „Pán Bůh“, ale jenom „Pán“. Boží jméno vůbec nevyslovovali. Když mezi sebou mluvili o Bohu, tak říkali prostě „Pán“.

Jednoho dne se v Betfage objevili dva muži. Přišli k domu a viděli, že je u něj přivázaná oslice s malým oslátkem. Začali zvířata odvázet. Domácí se šli podívat ven a vidí, jak někdo odvázuje jejich oslíky. A spustili: „Co to děláte? Proč je odvážete?“ Ale ti muži řekli: „Pán je potřeboje a hned je sem zas vrátí!“ A tu se opět ukázalo, jak byli majitelé oslíků velmi zbožní lidé. Protože věděli, že když něco žádá Pán, tak se nedá nic dělat a má se plnit jeho vůle. A tak oslíci museli z domu. Kdo ale byli ti dva muži? Byli to učedníci Pána Ježíše. Slyšíte? Ne pana Ježíše, ale Pána Ježíše, Pána s velkým P. To on jim poručil, aby mu přivedli oslící a její mládě. A my už víme, že když něco žádá Pán, tak se nedá nic dělat a má se plnit jeho vůle.

Avšak to, že Ježíš je opravdový Pán a král, to každý nepoznal. Ježíš totiž vypadal jako obyčejný člověk. Pána Boha v něm poznali jen někteří. A ti začali Ježíše oslavovat a vzdávat mu královskou poctu. Tak tomu bylo i nyní.

Oslíci, které ti dva muži přivedli k Pánu Ježíši, se najednou nestačili divit. Kdosi na ně položil pláště a Ježíš se na to malé oslátka posadil. Jenže na tom oslátku ještě nikdy nikdo neseděl! A tak to víte: Oslátka se začalo ošívát! Začalo vzpurně poskakovat! Nechtělo nikoho vozit. Chtělo se svobodně pást a jít si, kam chtělo samo! Chtělo si svobodně vyhazovat z kopytka a ne nosit někoho na svém hřbetě. Moc se mu to tedy nelíbilo. Ale když vidělo, že maminka je s ním, že jde vedle něho, dalo si říci a upokojilo se. A tak se mladý oslík nakonec umoudřil a poslušně šel vedle maminky a na hřbetě nesl nějakého Pána.

Ale co se najednou nestalo! Před oslíka začali všichni lidé prostírat na cestu své pláště, jiní odsekávali ze stromů palmové ratolesti a stlali je před oslíka na cestu. Oslík procházel davem lidí a zástupy začaly provolávat: „Hosanna! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově, požehnáno buď přicházející království našeho otce Davida. Hosanna na výsostech!“ To se oslíkovi náramně líbilo. To se mu ještě nestalo, aby mu někdo vzdával takovou poctu. Připadal si v té chvíli jako nějaký král.

Jenže oslíkům všechno hned tak rychle nedojde a dlouho jim trvá, než něco pochopí. Teprve po chvíli mu napadlo, proč by jemu, obyčejnému oslíkovi vzdávali lidé takovou chválu? Jestli ta chvála nepatří spíše tomu Pánovi, kterého nese na svém hřbetě. Jenže podobně chudě a bezvýznamně vypadal i on. Byla to zvláštní dvojice – mladé nezkušené oslátka a obyčejný chudý muž, který na něm sedí. Nikde žádný důvod, proč by jim měly zástupy vzdávat takovou poctu. Kdyby ten muž měl alespoň královskou korunu nebo drahé šaty, královské žezlo v ruce nebo meč jako vojevůdce! Ale to by si pak jistě nevybral za společníka mě, obyčejné malé oslátka! Proč nám tedy lidé kladou na zem pláště a volají „Hosana?“

Oslík nebyl sám, komu to vrtalo hlavou. I v zástupu se našli někteří, kteří se tomu nejen divili, ale dokonce byli proti tomu. Byli to muži, kteří byli velice zbožní. Říkalo se jim farizeové. Ti věděli, že skutečná královská pocta patří jen Pánu Bohu. Ale v Ježíši z Nazareta Boha nepoznávali. Mysleli si, že je to jen obyčejný člověk, protože jako obyčejný člověk i vypadal. A jestli je Ježíš pouhý člověk, tak by neměl přijímat poctu, která patří jen Pánu Bohu. A tak mu řekli: „Mistře, napomeň své učedníky!“ Ale Pán Ježíš jim odpověděl zvláštními slovy: „Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení.“

„Jak může kamení mluvit?“ pomyslel si oslík a nešlo mu to na rozum. Ale v zástupu byli i někteří, kteří vydávali svědectví o tom, že i kámen může mluvit. Říkali: „Běžte se podívat do Betanie. Tam je hrob a u něho leží kámen. A ten odvalený kámen vydává svědectví o tom, že tento Ježíš má opravdovou moc jako Pán Bůh. Ten kámen byl původně přivalen na hrob Lazara, muže z Betanie, který umřel. Ale pak přišel Ježíš a řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Zvedli tedy kámen a Ježíš zvolal: „Lazare, pojď ven!“ A ten mrtvý vyšel ven živý!“ Ti lidé to viděli a začali o Ježíšově moci vyprávět ostatním. Proto ho teď také přišlo uvítat množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení. A to ještě netušili, že jiný kámen bude vydávat ještě jasnější svědectví o tom, že tento Ježíš je opravdový Boží Syn, který přišel na svět. Bude to kámen odvalený z Ježíšova hrobu, protože Ježíš jako Pán a Bůh vstane z mrtvých. Farizeové, kteří ničemu z toho nevěřili, si při pohledu na jásající davy mezi sebou říkali: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním!“

Ale to už oslík neposlouchal. Byl hrdý na to, že může nést na svém hřbetě takového významného člověka. Vlastně ne pouhého člověka. Ale skutečného Pána v lidské podobě. Byl rád, že může takovému Pánu sloužit.

Jenom jednu věc ten oslík pořád nechápal a *do dnes* mu to vrtá hlavou: Proč ten nekonečně moudrý, vznešený Bůh a Král, si vybral za svého služebníka právě takového obyčejného malého a hloupého oslíka.

Modlitba: *Pane Ježíši, děkuji ti, že sis mě vyvolil a povolal, abych ti sloužil. Děkuji ti za všechny, které si takto povoláváš, aby ti sloužili. Děkuji ti za moje rodiče, kteří šli vedle mě a nechali mě, abych ti sloužil už od mládí. Dej, abys byl vždycky na mě vidět ty, kterému jedinému patří čest a sláva až na věky. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši, modlíme se za všechny opuštěné, malomyslné, za ty, kdo jsou v očích tohoto světa bezvýznamní a nepatrní. Právě k takovým se ty skláníš. Prosíme tě i za lidi povýšené, pyšné a pohrdající malíčkými. Dej jim poznat, že tak pohrdají tebou, který nikým nepohrdáš. Prosíme za ty, kteří jsou krutými pány, kteří ubližují druhým, kteří jsou nemilosrdní k lidem i ke zvířatům. Prosíme tě za rodiče, aby byli svým dětem dobrými vzory a abys je v tom posiloval a pomáhal jim. Prosíme tě za všechny babičky a dědečky, kteří jsou tobě věrní a hledají posilu u tebe. Dej, at' nejsou zklamáni ve své naději. Prosíme tě za ty, kteří tu dnes s námi nejsou, za všechny, kteří tu chybí, ač by tu měli být s námi. Požehnej jim tam, kde jsou, a dej, at' alespoň v duchu zakusí, že dnes tě po celém světě tvůj lid chválí a ty modlitby svého lidu slyšíš. Pane, přicházej do našich domovů a způsob, at' tě tam všichni uvítají s radostí a jásotem, protože poznali, že jsi pravý Bůh. Prosíme také za ty, kteří v tobě Boha nepoznali, nýbrž tě mají za nějakého kouzelného Ježíška nebo jinou pohádkovou postavu. Ukaž jim, kdo jsi doopravdy. Pane, my věříme, že jsi pravý Bůh a Pán, že jsi Bůh v lidském těle, Boží Syn. Am.*